

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 lipca 2017 roku profesjonalny pełnomocnik ustanowiony z urzędu dla powódki R. A. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki R. A. kwoty 80.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, stres i utratę zdrowia w związku z naruszeniem dóbr osobistych powódki w postaci dobrego imienia, czci i spokoju, wystąpienia u powódki krzywdy moralnej oraz wywołanie u powódki rozstroju zdrowia w wyniku konieczności podejmowania przez powódkę ciągłych czynności i działań związanych z wyjaśnieniem stanu faktycznego, prowadzenia licznych rozmów i rokowań celem zrealizowania przez pozwanego pożądaných działań w postaci ubezpieczenia telefonów i udzielenia rzetelnych informacji, ciągłego stresu spowodowanego nienależytym wykonywaniem obowiązków przez pracowników pozwanego oraz ich braku kompetencji (nieprofesjonalna obsługa). Nadto pełnomocnik powódki wniósł o przyznanie mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej dla powódki z urzędu, oświadczając jednocześnie, że koszty te nie zostały opłacone w całości ani w części.

(pozew k. 2 – k. 8)

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 sierpnia 2017 roku pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości, ponosząc, że powódka nie wykazała, iż podejmowanie działań związanych z uzyskaniem innego wariantu ubezpieczenia niż wynikającego z zwartej z pozwanym umowy doprowadziło do doznania przez nią krzywdy będącej skutkiem naruszenia jej dóbr osobistych, to jest dobrego imienia, czci i spokoju oraz uszczerbku na zdrowiu. Nadto na wypadek wykazania przez powódkę powyższej okoliczności pełnomocnik pozwanego zakwestionował zaistnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy podejmowaniem przez powódkę działań związanych z uzyskaniem ubezpieczenia telefonu, a rzekomym rozstrojem zdrowia, naruszeniem wskazanych przez nią dóbr osobistych. Odnosząc się do wysokości kwoty zadośćuczynienia pełnomocnik pozwanego podał, iż dochodzenie przez powódkę zadośćuczynienia w kwocie 80.000 złotych jest nadmiernie wygórowane i nieadekwatne do ewentualnej krzywdy, jakiej miałyby doznać. Pełnomocnik pozwanego wniósł również o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew k. 57 – k. 57v)

Na rozprawie w dniu 23 października 2017 roku pełnomocnik powódki poprał powództwo.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

(stanowiska stron: protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 00:04:21-00:09:04, 01:10:29-01:13:34)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W 2014 roku R. A. chciała zawrzeć z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z telefonem. Telefon miał być dla niepełnoletniego syna powódki. Powódka chciała, aby telefon został ubezpieczony w wariantcie P., który obejmował wszystkie zdarzenia ubezpieczeniowe, w tym również utratę telefonu wskutek kradzieży. (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. poinformowała powódkę, że aktualnie jest możliwość wykupienia wyłącznie pakietu podstawowego oraz że następnie powódka będzie mogła zadzwonić na infolinię i rozszerzyć ubezpieczenie.

(zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01

w zw. z 00:14:49-00:58:29)

W dniu 9 sierpnia 2014 roku została zawarta pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach oferty O. dla Firm (umowa na abonament dla numeru telefonu (...)) na okres 30 miesięcy. Powódka przystąpiła też do ubezpieczenia w ramach umowy grupowego ubezpieczenia „Bezpieczny telefon dla Firm” dla (...) SA zawartej pomiędzy (...) SA i (...) S.A. w wariancie ubezpieczenia Standard, obejmującym zniszczenie lub uszkodzenie telefonu wskutek dewastacji, uszkodzenie mechaniczne nie objęte gwarancją telefonu, w tym także uszkodzenie wskutek zalania. Powódka odebrała telefon (...) (cena brutto telefonu 2.029,50 złotych).

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, potwierdzenie odbioru, wyciąg z OWU

k. 9 – k. 20, zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01 w zw. z 00:14:49-00:58:29)

Po zawarciu powyższej umowy powódka zadzwoniła na infolinię O. celem dokonania rozszerzenia ubezpieczenia telefonu nabytego w ramach tej umowy. Powódka uzyskała od pracownika O. informację, że nie może dokonać rozszerzenia ubezpieczenia zakupionego telefonu. Poinformowano ją, że mogłaby ubezpieczyć telefon w wariancie P., gdyby kupiła go bez ubezpieczenia i dopiero później ubezpieczyła.

(zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01 w zw. z 00:14:49-00:58:29)

Powódka pytała pracowników (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. co może zrobić, aby ubezpieczyć telefon w wariancie P. i uzyskiwała odpowiedź, że nic nie da się zrobić. Pracownicy pozwanego nie poinformowali też powódki, że może w terminie 2 tygodni od zawarcia umowy odstąpić od jej zawarcia skoro jest niezadowolona i że może podpisać nową umowę z takimi warunkami jak chciała.

(zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01 w zw. z 00:14:49-00:58:29)

Powyższy telefon użytkował niepełnoletni syn powódki. Telefon ten został skradziony. Powódka musiała nadal płacić abonament w związku z zawartą umową wraz z opłatą ubezpieczenia do końca trwania umowy, pomimo tego, że syn fizycznie nie korzystał z zakupionego telefonu.

(zaświadczenie k. 37, zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01 w zw. z 00:14:49-00:58:29)

W dniu 10 listopada 2014 roku została zawarta pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych (umowa na abonament dla numeru telefonu (...)) na okres 30 miesięcy. Umowa ta została zawarta tylko w tym celu, aby kupić nowy telefon, który miał użytkować syn powódki. Powódka kupiła telefon bez ubezpieczenia, po czym zadzwoniła na infolinię i dokonała ubezpieczenia w wariancie P., które obejmowało również kradzież telefonu.

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 20v – k. 26, zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01 w zw. z 00:14:49-00:58:29)

W czerwcu 2016 roku powódka przedłużyła zawartą uprzednio umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dotyczącą jej głównego numeru: (...) i kupiła telefon (...) (całkowita cena telefonu 3.361,74 złotych). W ramach tej umowy nie było wykupionego ubezpieczenia. Powódka sprawdziła na stronie internetowej O., czy istnieje możliwość ubezpieczenia telefonu w (...) S.A. i stwierdziła, że jest taka możliwość. Powódka chciała ubezpieczyć nabyty telefon, jednakże pracownicy (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. poinformowali ją, że nie ma możliwości ubezpieczenia, gdyż O. zakończyło współpracę z (...) S.A. Powódka wielokrotnie dzwoniła na infolinię O. i uzyskiwała od konsultantów różne odpowiedzi odnośnie możliwości ubezpieczenia telefonu: bądź że nie ma oferty, bądź, że można wykupić ubezpieczenie tylko w wariancie Standard. Na stronie (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. nadal widniała informacja o ofercie ubezpieczenia w kilku wariantach, w tym wariancie P.. Powódka dowiedziała się w (...) S.A., że współpracuje nadal z O. i że w sprzedaży aktualna jest oferta ubezpieczenia P.. Po wielokrotnym kontakcie z pracownikami (...)

Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., powódce udało się wykupić żądane ubezpieczenie, które zostało uruchomione w dniu 25 lipca 2016 roku.

(aneks do umowy wraz z fakturą VAT k. 27 – k. 28v, bilingi k. 41 – k. 54, pismo k. 75,

zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01

w zw. z 00:14:49-00:58:29)

W sierpniu 2016 roku powódka przedłużyła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) Spółka Akcyjna z siedzibą, która dotyczyła numeru syna: (...). Przy przedłużeniu powyższej umowy z O., powódka zakupiła telefon (...). Podczas wcześniejszych rozmów z konsultantami O., powódka dowiedziała się, że przy przedłużaniu umów wcześniejsze ubezpieczenia wygasają samoistnie i wówczas jest możliwość wykupienia nowego. Następnie konsultanci O. powiedzieli powódce, że (...) nie współpracuje z O. i twierdzili, że nie mogą ubezpieczyć jej telefonu w wariantcie P.. Po wielokrotnych rozmowach z pracownikami O. udało się powódce ubezpieczyć telefon w wariantcie P. z dniem 1 grudnia 2016 roku.

(wydruki i pisma k. 32 – k. 35, bilingi k. 41 – k. 54, zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01 w zw. z 00:14:49-00:58:29)

Pod koniec września 2016 roku, okazało się, że z powodu wad technicznych modeli telefonu (...), polegających na tym, że telefony przy ładowaniu baterii zapalały się i wybuchały, S. ogłosił wymianę urządzeń. W dniu 15 października 2016 roku powódka oddała telefon do serwisu (...), w zamian czego, miała otrzymać inny model w terminie 1 miesiąca. Nowy model telefonu powódka otrzymała w dniu 26 listopada 2016 roku. Kilka dni wcześniej zadzwoniła pracownica firmy (...) informując powódkę, że jest zgoda na ubezpieczenie telefonu, a następnie skontaktowała się z powódką i dokonała w systemie zmiany dopisując do ubezpieczenia nowy model telefonu. Ubezpieczenie zostało uruchomione z dniem 1 grudnia 2016 roku. W połowie grudnia 2016 roku powódka zadzwoniła na infolinię O. z zapytaniem, czy ubezpieczenie jest aktywne. Okazało się, że ubezpieczeniem nadal objęty jest telefon (...), który został zwrócony do serwisu, a w systemie nie było żadnej informacji na temat jego wymiany. Powódka napisała reklamację zarówno do O., jak i do (...) i dopiero p tej interwencji otrzymała certyfikat potwierdzający objęcie ubezpieczeniem nowego telefonu. W lutym 2017 roku otrzymała informację, że nowy telefon jest objęty ubezpieczeniem.

(pokwitowanie k. 29, formularz k. 76, reklamacja powódki k. 30v, k. 29v, certyfikat k. 31v, zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01 w zw. z 00:14:49-00:58:29)

W dniu 7 października 2016 roku powódka złożyła do Rzecznika Finansowego skargę na pracowników (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. blokujących sprzedaż ubezpieczenia (...), który stwierdził, że skoro jest umowa pomiędzy O. a (...), to powinna być przestrzegana i O. nie powinno blokować sprzedaży usług swojego partnera. Na skutek interwencji Rzecznika Finansowego sprawa została wyjaśniona a telefon powódki ubezpieczony.

(skarga k. 35v – k. 36v, zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01 w zw. z 00:14:49-00:58:29)

Wszystkie wyżej wskazane telefony nabywane były na działalność gospodarczą powódki, która była zawieszona. Powódka nie poinformowała ubezpieczyciela, że bierze telefony na firmę, która jest zawieszona.

(zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01 w zw. z 00:14:49-00:58:29)

Powódka czytała postanowienia umowne zawierając umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przy pierwszej umowie powódka czerpała informacje odnośnie ubezpieczenia tylko od pracowników, a przy kolejnych sprawdzała na stronie.

(zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01

w zw. z 00:14:49-00:58:29)

Powódka R. A. ma 41 lat. Jest specjalistą ds. obsługi hotelarstwa i turystyki. Dwa lata temu powódka zarejestrowała się jako osoba bezrobotna. Otrzymuje zasiłek z MOPS-u. Powódka pracuje dorywczo, z czego uzyskuje dochody. W ostatniej umowie zawartej z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. wartość telefonu wynosiła około 3.500 złotych, którą powódka spłaca w ratach (30 rat). Drugi nabyty przez powódkę telefon kosztował około 3.400 złotych. Ubezpieczenie kosztuje 18,99 złotych. Abonament za jeden telefon wynosi 80 złotych, a za drugi 100 złotych. Abonament za telefon syna płaci jego chrzestny. Abonament powódki płaci jej znajomy z zagranicy.

(zeznania powódki – protokół rozprawy z 23.10.2017 r. – czas nagrania: 01:00:01 w zw. z 00:14:49-00:58:29)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o materiał dowodowy zebrany w przedmiotowej sprawie, w postaci załączonych do akt dokumentów oraz zeznań powódki, które to zeznania w zakresie powyżej ustalonych faktów, Sąd uznał za wiarygodne i mające oparcie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Sąd – na podstawie przepisu art. 302 § 1 k.p.c. – ograniczył dowód z przesłuchania stron do przesłuchania powódki, zaś strona pozwana nie zgłaszała wniosku o przesłuchanie jej przedstawiciela w tym charakterze.

Mając na względzie rządzącą procesem cywilnym zasadę kontradiktoryjności postępowania, a także fakt, że strony reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników nie zgłosiły żadnych innych wniosków dowodowych i nie znajdując podstaw do przeprowadzenia dowodów z urzędu (art. 232 k.p.c.), Sąd rozpoznał niniejszą sprawę, biorąc pod uwagę stan faktyczny ustalony na podstawie powyżej wskazanych dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Roszczenie powódki R. A. o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zadośćuczynienia w kwocie 80.000 złotych, dochodzone w oparciu o treść art. 23 k.c. i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c., jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Znajdujący w przedmiotowej sprawie zastosowanie art. 23 k.c. wskazuje katalog dóbr osobistych. Powyższy artykuł nie stanowi zamkniętego katalogu dóbr osobistych, ale wymienia w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swobodę sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnice korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukową, artystyczną, wynalazczą i racjonalizatorską. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że dobra osobiste są to uznane powszechnie w społeczeństwie pewne wartości niemajątkowe łączące się ściśle z osobowością człowieka. Orzecznictwo ukształtowało natomiast szereg innych dóbr osobistych, np. prawo do życia w rodzinie, kult pamięci osób zmarłych, tradycję rodzinną. O tym, czy w konkretnym wypadku doszło do naruszenia dobra, którego ochrony domaga się osoba zgłaszająca żądanie należy brać pod uwagę całościowość okoliczności danej sprawy i stosować kryteria obiektywne, a nie opierać się tylko na subiektywnym odczuciu osoby żądającej ochrony prawnej (zob. wyrok SN z 5.04.2002 r., III CKN 953/00, LEX nr 55098; teza 9 do art. 23 k.c. Komentarz do Kodeksu cywilnego, Księga Pierwsza, Warszawa 1998, s. 66).

Zgodnie z treścią art. 24 § 1 zd. 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. Zatem naruszenia dobra osobistego rozumianego jako prawa podmiotowego osoby fizycznej i prawnej dopuszcza się każdy, kto w takie dobro chronione konkretną normą prawną lub zasadami współżycia społecznego, godzi w sposób bezprawny. W konsekwencji na pokrzywdzonym ciąży obowiązek wykazania, że jego dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone, natomiast sprawca, dążąc do uwolnienia się od odpowiedzialności powinien udowodnić, że jego działanie nie miało cech bezprawności. Brak bezprawności działania nie oznacza wprawdzie braku zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego, niemniej jednak wyłącza odpowiedzialność tego, kto wykazał, że nie działał bezprawnie.

Stosownie do treści art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie

zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. W świetle powyższego, żądania określone w tym przepisie przysługują pokrzywdzonemu niezależnie od tego, jakie dobro osobiste zostało naruszone, byleby korzystało ono z ochrony prawnej.

Reasumując powyższe należy stwierdzić, że podstawową przesłanką cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych jest ustalenie, że dobro osobiste konkretnej osoby zostało naruszone oraz że to naruszenie spowodowane zostało działaniem bezprawnym i jedynie ta przesłanka warunkuje zarówno roszczenie zmierzające do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych, np. przeproszenie, jak i roszczenie o zasądzenie zadośćuczynienia.

W niniejszej sprawie powódka R. A. wiąże naruszenie swoich dóbr osobistych w postaci dobrego imienia, czci, spokoju i zdrowia z nienależytym wykonywaniem obowiązków przez pracowników pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. oraz ich braku kompetencji, w związku z czym zmuszona była do podejmowania ciągłych czynności i działań związanych z wyjaśnieniem stanu faktycznego, prowadzenia licznych rozmów i rokowań celem zrealizowania przez pozwanego pożądaných działań w postaci ubezpieczenia telefonów i udzielenia rzetelnych informacji.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że dobro osobiste w postaci dobrego imienia, czci oraz zdrowia objęte jest – w myśl art. 23 k.c. – ochroną prawną. Wskazywany natomiast przez powódkę „spokój” jako dobro osobiste – w ocenie Sądu – nie może zostać zaliczony do katalogu dóbr osobistych. Podkreślić należy, że pojęcie spokoju w ogólności należy rozumieć jako stan ducha człowieka, podobnie jak szczęście, czy dobre samopoczucie, a nie jako pewną wartość niemajątkową łączącą się ściśle z osobowością człowieka, co pozwalałoby zakwalifikować spokój jako dobro osobiste. Skoro zatem nie możemy mówić o dobru osobistym w postaci spokoju, nie badany też czy doszło do jego naruszenia.

Odnosząc się natomiast do dóbr osobistych w postaci dobrego imienia i czci, Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, iż w przypadku powódki doszło do naruszenia takich dóbr na skutek działania pracowników pozwanego. Sąd doszedł do takiego wniosku, stosując ocenę obiektywną, a nie tylko odwołując się do indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że powódka wielokrotnie prowadziła rozmowy z pracownikami pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., dążąc do realizacji swoich żądań, przede wszystkim w zakresie zakupu pożądanego przez nią ubezpieczenia. W ocenie Sądu, powódka nie wykazała jednakże, że wskazywane przez nią zachowania pracowników pozwanego (udzielanie jej nieprawidłowych informacji; brak pomocy w rozwiązaniu problemu) wywołało negatywną reakcję w społeczeństwie, która mogłaby niekorzystnie wpłynąć w jakikolwiek sposób na jej dobre imię, bądź cześć.

W ocenie Sądu powódka nie wykazała również, że doszło u niej do naruszenia dobra osobistego w postaci zdrowia w związku z zachowaniem pracowników pozwanego. Powódka nie zaoferowała żadnych dowodów świadczących o pogorszeniu się jej stanu zdrowia, zarówno fizycznego, jak i psychicznego – jak powódka podaje – na skutek stresu, w związku z zachowaniem pracowników pozwanego. Co więcej, powódka nawet nie podała jakiego rodzaju uszczerbku na zdrowiu doznała. A niewątpliwie, na powódce jako osobie, która wywodzi skutki prawne z faktów przez siebie podanych, spoczywa ciężar udowodnienia tych faktów (art. 6 k.c.), w szczególności, że w tej sprawie powódka działała przez profesjonalnego pełnomocnika.

Wobec powyższego brak jest podstaw do stwierdzenia, że jakiegokolwiek wskazane przez powódkę zachowanie pracowników pozwanego, zawierało cechy naruszające wskazane przez powódkę jej dobra osobiste. Same natomiast subiektywne odczucia powódki odnośnie naruszenia jej dóbr osobistych, czy też jej twierdzenia, że będąc osobą dociekliwa chce, aby dochodzona przez nią kwota w tej sprawie była karą dla (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. nie mogą przesądzać o zasadności zgłoszonego przez powódkę w tej sprawie roszczenia.

Mając na uwadze powyższe – wobec braku naruszenia przez pozwanego dóbr osobistych powódki i w związku z tym braku konieczności badania bezprawności działania pozwanego – przedmiotowe powództwo należało uznać jako niezasadne i jako takie podlega oddaleniu w całości.

O kosztach procesu, Sąd orzekł opierając się na obowiązującej w postępowaniu cywilnym zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. i zasądził od R. A. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 5.417 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą to kwotę składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 5.400 złotych ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.) oraz opłata skarbową za udzielone pełnomocnictwo w kwocie 17 złotych.

Z mocy art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd nie obciążył R. A. nieuiszczonymi kosztami sądowymi, uwzględniając sytuację powódki oraz okoliczność, iż koszty takie podlegałyby ściągnięciu z zasądzonego roszczenia, co jednak w niniejszej sprawie nie nastąpiło z uwagi na oddalenie powództwa w całości.

W przedmiotowej sprawie powódka R. A. korzystała z pomocy prawnej pełnomocnika ustanowionego z urzędu, którą to pomoc świadczył radca prawny G. F. (k. 9, k. 11 załączonych akt Sądu Okręgowego w Łodzi o sygn. I Co 307/16). W związku z tym, że koszty pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu nie zostały opłacone w całości ani części, Sąd – na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 4 ust. 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2016.1715) – przyznał i nakazał wypłacić na rzecz radcy prawnego G. F. prowadzącego Kancelarię radcy Prawnego w Ł. przy ul. (...) lok. 12 z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 4.428 złotych tytułem kosztów pomocy pranej udzielonej powódce z urzędu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki.

8.12.2017 r.